

אבי צריך לדבר הבוקר לא על האיחור

ולא על ההתלבשותיות לקרהתו. אבי צריך

לדבר על ההתלבשותיות של התבונעה יום יום ועל שמחת היצירה של הבוגר, של המדריך ושל הטלית. אבי צריך לומר על העברה שנעשית ע"י התבונעת וע"י התבונעם בארץ שהיאאפשרת לבו להגיון לאיחור זהה.

אבי רוצה להזכיר בשתי הערות, קודם כל

הצרה א' ישיתת. אבי מקווה שלא יהיה שיבואו אחרינו מכאן כבר איזה סגן
תבונתית, א' זה נלב משותף לתבונעה כולה. אבי העדתי לדבר לפיק השבון
שהתחביבתי בו, של תבונעה שיש לה טופרמן. אשטדל להגדיר את הדברים האלה
ואקווה שהחברים יתרכלו גם לצורה.

השאלה השאלה שאבי לא' רוצה לדבר עליה

היא הבעייה הרעיוןית, למרות שאבי חושב אותה לבעיה המרכזית של התבונעה.
לא יוכל לדבר עליה מושם שאבי חושב שזו גם לא הבעיה המתאימה. צריך לעשנות
את זה בנסיבות קודמות. אבי שגידר לאלה אשר בתום לב מהפץ זמן רב מאד
את הבדלים בין התבונאות שלבו. לא ראיimi הבדלים בכלל שמחיבים קיום
תבונות נפרדות, למרות שישם הבדלים, שישם הבדלים שבובאים משיגורה. אבי
מקווה שיחיה לנו אומץ לב להסביר או תם. ישים הבדלים שבובאים מוגואה, מפחד.
אבי מקווה שצליית תוך אמוץ הדמי ושיתופ פועל להميد אותו. אבל ישם
הבדלים יותר גודלים הנובעים מהבדלים הנודדים שישם בחיה הגדלה, בכל
גדלה וגולה. ברגע שאבחן נבין שאלה ההבדלים שאבחן חייבים לכבד בעובדה
עסוקה, אז יוכל לגשת ולהתחליל לחפש את הקרו המשותף ולהתחליל למצוא את
הכלים, שאיתם נצלחים לייזור את המבשיר הרוחני של התבונעה.

השאלה המרכזית אשר עומדת לפניהו

היא השאלת - אל מי אבחן מדבריהם? לנחות זהות את השומר שלבו, לנחות
לזהות בתבונעה כולה את החפץ לכל האופי המינוח שלו בכל גולה וגולה.
אבי אנסה בקורסים כליליים מוד להציג את הדברים שאבי חושב שהתבונעה
צריכה לשות; בקורסים כליליים מוד לבטא את האופי של החפץ שלבו בשלש
הגלוויות הנודדות, בלי להכנס לבניתו אוטו-רגי של היתרדים במקום.

אבחן עוקבים בארכעה סוגים של

חביבים בעלי אופי מיוחד. לא מדובר על החביב הוא. החביב של הארץ

האובלוסכיות, אשר עוטק השתרשו בתרבות המקומם אייננו רק אינטלקטואלי

אלא גם פסיבולוגיה. אפשר למצוות מביך אמריקאי שהוא ממש אמריקאי. החביב
חי בראפען מושך לגולה שלו ולתרבות שלו, הגישה אליו גדרה להיות שונת
אשר לחביב גלות אחרת.

השני - החביב הדרום אמריקאי. הוא בן

המגדר. הוא עדיין לא מושך לגולה שלו. בביתו עדיין התרבות של מזרחה
אידומה ובחוץ תרבויות בלתי מגובשת של דרום אמריקה. החביב הוא חומר תוסס,
רוגיש במינוחות לבירות הרעיונות. זה החביב שבוי קל להניע אליו, יותר
אשר לחביב אחר, וلتת לו את התשובה שיש לנור לחת לו.

אפשר להוביל אותו דבר לגבי אירופה

המערבית. אבחו באירופה המערבית כמעט שלא עובדים עם מה שאבחו בקרים
לקראם "יהדות של מדס-פרנס", לא יהדות מוששת בצרפת, בתרבויות הצרפתיות.
אבחן עובדים באזרחים אלה גם בן עם חביבו שהוא בן המגדר, שהוא רוגיש
למאבקים הסוציאולוגיים, למאבקים הקולוניאליים של אך סביבתו. או השקט שלו,
או הבטחון האנטקוטואלי שלו הרבה יותר גדור מאשר אצל חבר. אליו
אפשר לגשת בither קלות. צדיכים רק למצור את הדרך.

השלישי - החביב שלבו הצפון אמריקאי

חביבי חיים קשים, מתרחשות אצלם מהפכות בשתי כיוונים גם יחד - או השקט
היהודים ושינוי העולם העברי, לחביב הרים צדיך להפץ את הדרכים. לא מצאו
את הזורה להניע אליו. אין ספק שצטרך לחביב הזה להקדיש טהבה מיוחדת,
להבין את הרוח המיחודת ולמצוא בסביבו כלים מיוחדים.

אם לסכם - נגיא שיל שיל לנור חביבים

שהתחנן תוך מסורת יהודית עמוקה, דתית כמו החביב הצפון אמריקאי. יי' שביבים
שביבים שלאט לאט מתרושים למסורת מיוחדת במלנה בעולם האנגלו-סקסי. יי'
חביב שתחנן כגד המסורת ובוגד הדת, כמו החביב הדרום אמריקאי. בין את
הדברים האלה, אלה הדברים העמוקים היסודיים עליהם נצטרך לתת את שערת.

אבחן חיים היום בבבל הגלויות בעברית

נקודת המשבד שאחרי מלחמת העולם השניה, הגולה היום לא נימאת על הגלים
הסועדים של מלחמת השיחרור. הגולה איננה נזכרת ואיננה רוצה להזכיר במקרה
הקטטרופלי שהייסלד גרם באירופה. הגלויות עברו כוון את נקודת המשבד
ובכנסות לתקופה האפורה השקטה. גבר הרazon לשפט בגולה, הרazon לחביב

את הבן בגולת בעשה יותר יוציא. העברודה שלנו תעשה כל יום יותר קשה
וירודר מושבכת, היוט והתנאים הפסיכולוגיים אינם קיימים כדי שבראה
להងיך שຫטביה שלו כולה באישקם. הulosים מצאו כבר את הפתרון. זה החלק
האינטראלי של חייל ציבור. ישנו לכך של אנדזיה ציבורית שלא ניתן לאיש
לחשוב يوم יום על הקטסטרופה בסביבתו. זה אבחן חיבורים למוד שאבחו
עובדים עם חניך שאליו הונכו של היציבות הקטסטרופלית לא קיימ. צריך
לשבוג את החניך להסביר לו, לא לעזוק ולא לגדף, מאילו המצביעים הקטסטרופליים
אפשר להמשיך אותו לעולם ועד.

הងיך שלבו הוא חניך אינטלקנט.

הוא מקבל בבית ובבית הספר את החינוך הכى טוב שאפשר לקבל, שהטביה שלו
יכולה לתת. החניך לא בא לתכועה לקבל את התרבות המערבית, לא את הסוציאליזם
ולא את השקפתו התרבותית. החניך בא לתכועה אחריו שביל זה ישנו אצלו, אחריו
שישנים גורמים תומכים שיכולים למשוך אותו לכך. אבחן אהיכים לבחון את
הכלים בשבייל חניך בעל אינטלקנט גברת, אם הם מתאימים לו.

מה אבחן יכולות לחתך החניך הזה?

אני אומר בקווים כללים, היוט ואני חושב שאין דרך בפודום זה של הגבהת
התכועה להסביר את הדברים בפרטים. יש שני דברים מרכזיים לחתך היום
לחניך: א) התשובה על השאלה היהודית. ההשלמה באישיות החניך בין בין
הבעד היהודי וצאש החברה הסובבת אותו. אני אבחן יכולות לחתך לו את התשובה
של הבעייה הקשורה בעולם הגדל, לא את הבעייה כפרט, את הבעייה לאור מה
סקורה בעולם ולא של מיעוט לאומי באיזה אرض שהיא. זו הבעייה הגדולה שעומדת
לפניהם החניך. זה מקודם לכך שלנו ואותו אבחן חיבורים לחתך.

ב) התשובות על הבעויות האנושיות של

האדם, לחתך לו תשובה על הבעויות של האדם המודרני, לבביעות הסוציאליזם, לביעות
של החברה המודרנית, היוט וגלהה הן הבעויות המרכזיות אשר החבב דואג להן.
לא מספיק להניך שהסוציאליזם נכשל, צריך למצוא דרך איך לצאת מהמבודד. לא
מספיק להניך שבישראל יש בידוקרטיה, צריך לגנות להסביר איך להוציא לפועל
יותר טוב. לא מספיק להתלבט על הקיבוץ, צריך למצוא את התשובה העומדת של
הזכרים של הדור שלנו בקיבוץ, של הדור השני בקיבוץ. ורק כאשר נמצא את
ההסבר הזה, נמצא את הש سبيل שטובייל חברה לנצח. אין ביגודים עמוסים בין

בתנורעה שלבו יש קידומיות לשם הקצורות,

זו שראתה במרכז החיים אלת הבעה החברתית-הסוציאלית וזו שראתה במחוץ לה חיים את הבעה היהודית. אין סתירה ביןיהם. יש למסור את האורה היהודית של הבעות האנושיות. יש להעמיד את החזק שלבו בפרשנטיבה נכובה של בעיות העולם, בעיות הסוציאליות דרכ פטנטיבה של עם היהודי ומדינת ישראל. יש להסביר לחביר הדרום אמריקאי שאין זה מטען את חשיבות הסוציאליות, אם רואים אותו דרך הפרשנטיבה של המדיננה והיהדות. מצד שני, כדי להראות לחביר שלבו באזרחים אחרים שאפשר לראות את הבעיות אלה רק לפניהן הזרת היהודית, אלא כדי לראות את התשובה לפיה בעיות העולם. המהפכה של עם היהודי באמצעות שילוב עטוק

וירושדי עם המהפכה הסוציאלית. כאשר החלטו לעוזב את החיים של גורלה ולבוא ארצה, מכך אורתו בדם בלבד עם הפתرون לבעה הלאומית, יותר מכל הדמיון של שינורי פנוי החברה. מרביתו לחירות בתקופה אחרת, ליצור בצדדים חדשים, ליזור יתמי אבושים אחרים לגמחי, ליזור חברה יותר טובה,

איןנו מאמין שהיכנו מבעלים את

המהפכה הזאת לו לא היתה באה בשילוב עמוק עם שינורי פנוי החברה. החיים שלבו אבחנו דורשים לא רק נאמנות אידאולוגית. לא מספיק שאתה מאין ואתה פעיל, אבחנו דורשים את האיש עצמו כולו. לא מספיק להאמין - כדי לעשות ולא מספיק לעשות חלק מוגבל של הזמן, כדי לעשות בכל הזמן. לא מספיק לחתם חלק מההיסטוריה, כדי לחתם את האישיות כולה.

יש לי הרגשה בבה, שימוש שאבחנו לא

עווקים בעיות המרכזיות האלה נכשל כוחנו. אבחנו בהפכו מעלייתא טמאינה בבח התתירה של השפעה לבת של גורמים חיצוניים. אני חושב להכנים את עצמי גם לנצח הזה.

בזיהה העולמית של הבוער היהורי היתה

לי אחת מההזהרויות לראות את המצב כמו שהוא. אבחנו יושבים כל הזמן הזמן במצב של התגברות. אבחנו מפחדים לשוב. אבחנו מפחדים שחוט וחלילה, זאת מישור גוף השקפתנו. אחרי שראיתי את התגברות של אבשים שישבו אחוריו, התברר המצב. לא התבדר הפתرون. איבני ירדע אי' עושם את זה. אבחנו חיכבים לחזור ולהחפש את התשובה של הדור שלנו לעביעות העמוקות שאבחנו עומדים לפניהן. יש הרבה תשיבות בzychות שהעליה השביה והשלישית הביאו לנו. אבל

ישנים דבריהם מטה ימיהם רק לבודו. רק כנונן שגמ' הם בעוד 20 שנה לא יהיה טרוביים.

ברוגע שבחרוזר לחפש את הפטרונוֹ, גם היהודי וגם הסוציאליסטי של הדור
שלנו, של המצב שאבחןנו חיין בו עכשוו, גם בקבוצה וגם בארץ וגם בעולם –
יתזorder אלינו כה החדריה של המחשבה. הפטר כה המשיכה הוא תוצאה של
המצב הפיסיולוגי שהבננו את עצמנו. איש בתגובהנו אין לו כה משיכת.
זה שחווש בפנוי מאובק עם כוחות אחרים אין לו כה משיכה, הוא מפסיד את
המנוע והקיטם.

הברוע לא מדבר בניב המינויוּד שלו. גם

בשיחה עם חברים שראו מגליות שוניות מתברר שחלק גדול של הברוע לא
מכיל אוטם. לא נכוון שהסבירו את עצמנו. חלק גדול של הברוע לא מכיר
אותנו. חלק קטן מאד מבין אוננו, מכיר אוננו ומתנגד לנו. אוננו עובדים
רק לפי החלק הקטן הזה. ישנו גם סיבות מעשיות. אני לא רוצה להסתתר
מאחורי פורמליות, כדי להזכיר שהסיבה היחידה היא פיסיולוגית.

קשה להזכיר שתנו עתנו יש מצע רוחני

בעל משקל. צרייך יחד עם האינטלקט גם אישיות גדולה. חלק מהמניגים הרוחניים
עסוק בבעיות לא פחות חשובות בהטדרות, בתגובה הקיבוצית, בהקמת הכלים
הממלכתיים שמדיבת ישראל לזריכה אוטם. חלק גדול מהאנשים שלנו אשר כהם
לעסוק זה, חיים בתוך הסתירה הפנימית בין חיי משק ותגובה.

השאלה השניה שפומדת בפנינו בגולה זו

השאלה הציונית. מבחינה פיסיולוגית יש הרגשה שאבחנו הסתובנו בעין
הכלים השינרגטיים והרגילים של התגובה הציונית. איןני יודע אם הם ערבים
היום לזרים. רובו של קסטלר מביא את זה לביטוי לפה מאד, כשהם
הבדלים גודלים מאד בין השינוי החומרי של המצב והתאמת המונחים למצוב
החדש. לא מפוק לשנות את פני החברה ולעשות מזה כלכלה סוציאליסטית או
כלכלה מתוכנת. זה עדין לא עושה חברה סוציאליסטית. יכול להיות שי אברה
דורות עד שהמצב החדש והשינויים אשר זריכים ללוות את המצב החדש יחודרו
בעומק, בתת ההכרה של האנשים.

אני חושב שאבחן יחד עם התגובה

הציונית כולה לא תדרנו עמוק למצוב החדש שנוצר אחרי הקמת המדינה. המדיניה
קמה. נוצר מצב חדש גם בארץ וגם בגולה. אבל אוננו ממשיכים להסביר את
הדברים שלנו בגולה כאילו המדיניה עדין איננה. יכול להיות שגם אצלנו
פועל אותו החוק. אין עדין התאמה התת-הכרתית העמוקה שיש שינגוּר

האנשים אשר מבטאים את הנציגים של

הציבורות במקום עדיין חושבים שדריך לשכנע כאילו שהמדינה תקום, במקום
לשכנע על דבר חדש - על היחסים בין המדינה והגולת. ולמה הפחד מפני זה?
- ברגע שדריך לנתח את היחסים בין המדינה והגולת, דרייך להגיד שהוא ברור
לומר: לא נחוץ להיות ציוני כדי לא הרוב את המדינה. לא בחוץ להיות ציוני
כדי לעוזר המדינה, גם העזרה בזורה פילנתרופית וגם עזרה יותר עטוקה.
כל יהודי בלב חם, מסוגל לעשות את זה. ריאנו את זה ברגעים קשים של
המדינה, כאשר העם היהודי לא צביוון אחד בתן את עזרתו. ההבדל בין הפסבר
שהצירובי יכול לחת לערמת הלא ציוני היום בגולה זה היהם למדינה כל
מקום מרכז חדש של העם היהודי, שדריך לחת פתרון רק לנדרפים או לפרווצס
קייבוץ גלויות.

הבחור שהתחבר בארגון כלל בתוכעה אין

לו עניין בהיסטוריה ציונית. אין הגענו למדינה לא חשוב לו כלל וכלל, זה
איןנו מהו רך בשביבו. זו בשביבו מדינה יוזרת, גם מבחינה תרבותית וגם
 מבחינה רוחנית. תסביר לו איך זה בעשיה בלי קשר עם היהודי ציוני או לא.

אבי הווש מאי שאחבור לא מצאו את הביטוי

המדויק כדי לבטא את הטיבוי של המצב החדש, היהת ואבי הווש שאחbor בהפסבר
הקלסי של הציבורות עושים קריקטורה של האמת.

אחbor חייבים לכבות לעצמו את עוז

הרוח כדי לטע את הדופק של הבוער היהודי בעולם אשר איןנו מכיר את
סגורון הדיבור שלו, לא מכיר את צורת המחשבה שלו, לא מכיר את הדיבור
התוציאי שלו ואין לו מהוריון בסיס דעוני עמוק שיש לנו. דרייך להסביר
ולשבגע, מקום לגדר ולפלמס. לא יכולים שני אנשים לדבר ביניהם כאשר אין
הגדרה של מונחים. אם אבי אומר לחניך בגולה שהמדינה היא תוצאה של
הציבורות - איןנו מבין את זה. מספיק אם אומר לו יש מדינה והיא בשביבך
זה וזה..

שבענו כמה חברים היושבים באולם הזה

שלשה ימים עם הבוער הזה, מתקה בעיקר, גם מהחוגים האסיטילנטים מאירופה
המערבית, גם עם הארגובים מאנגליה. יכ Rakati לדבר איתם רק בתרגומינו, על כן
לא בודור הסכומו רבא ותו המתה שאבי רגיל לו. כאשר בחרנו את הוועידה (והי

טומנטים דרמטיים) - היו לנו שיחות בין החברים. אחד האנשים שליהם אמר לנו: אבחןו לא מבינים את כל האידיאולוגיה שלכם, את כל הזרונות שלכם, גם הסטודנטים באمرיקה אין להם מה להגיד לי, היות והאניברסיטה של ירושלים יותר טובה מאשר קולומביה.

"נפגשנו באנשים שחיו חיים כמוינו שלנו, שחונכו בבתי ספר כמו שלנו" - למה הם יושבים בארץ הזאת ולמה הם יושבים בקיבוץ? זו הייתה שאלה. על כך מוכרכים לחשוב. מכל העמידה הזאת להם רק התרומות אחת - שאבחן הפסדרו אותה - שלנו יש מה לומר לנער הזה. ביתכנו את הקשר ביננו ובינו בעיקר ע"י סיגריה. הם רואים בנו את האפשרות של עלייה, בעוד שאבחנו רואים בעצנו את האפשרות רק של כת.

אני מצטרף לדודיק אייננו פה. אני כופר

ביסודו של העברודה שבאים בשטח זה. אין ידאו לוגיה שכיריה. השכיר לא יחשוב בשביילנו, לא יכתוב בשביילנו ולא ירצה בשביילנו. מי שאיננו חיה בקיבוץ לא יהיה לקיבוץ. מי שלא מתעכין בסוציאליזם, לא יהיה לסוציאליזם. לטగורי יש משפט מדוקדק איך לבטא את זה? הדרך לנורו מוביילה לדלת של הגורו". הדרך של המדריך הרוחני מוביילה לדרכ של המנהיג הרוחני. האמונה העמוקה לא תבוא ע"י שכיר.

יש סיפור בברזיל של סופר ברזילאי, שיש

לו חולשה גדולה לבסם. נכנס אליו גור ואמר לו: אני רוצה שתכתבו לי מאמר על ישו. בבקשתה - ענה לו. כמה זה עולה? - 500 פרוט. כאשר יוזא הגור, אומר לו הסופר: סליחה, לא אמרת לי לכתוב بعد או נגד. זו היא ידיאולוגיה שלנו. מסוגלים לכתבו بعد ובגד אותה קבוצה ואורתו הבסם. אלה לא המכשירים שדריכים להחליף את החכמים שלנו. הקומות ישנים בהרבה משקיהם של הרגלים, אלא משקיהם שלנו בכלל ישנים של אוקספורד שישנם בהרבה משקיהם של הרגלים, ואם הצלחנו להרוויח משחו מהפעולות לקראת הוא יחו, הרי זה להכיר את החומר האנושי שיושב משקיהם שלנו כולם. יושבים כוחות אינטלקטואלים גדולים. ואם הצלחנו להרוויח משחו מהפעולות להפתוח, נאפשר להם לשבת וללמוד - הרי הם יביאו לנו את החשך לקיבוץ ולטוציאליזם שהם מילניים בר.

משמעותה. אבוחבר הצענו ע"י מציאות אובייקטיבית לסתירה בין חייל משק וחיי תנועה. למדור שכולנו יודעים, כאשר משק תנועתי גדול הוא יכול לעזרה לאתגרה, וכאשר הוא ערוץ לתגובה - הוא גדל שוב. אבל הקשר בין משק ותנועה לא יכול להיות קשור פרטנציאלי. לא מפסיק שיש חברים במשקים. צריך להיות קשר פונקציונלי. התגובה צריכה לדעת שהוא יכול להשתמש באנשים. רק ע"י האנשים היושבים במשקים אפשר ליצור את התגובה, אפשר ליצור את הנושא הרחב שעלייה התגובה עומדת, ורק מהם צריך להוציא את הכוחות שייצרכו לחת את התשובה לביעות עמתקויות שמעתיקות או תבור ואת החביד שלנו. צריך לחת את התשובות לא רק לחנייך, אלא גם לעצמו היושבים או במשקים.

שניהם כמה כלים שאנו דואג בפיהם

את המבשירים להוציא מה שabochner רוצים להציג היום;

ליצור מוסדות עולמיים של התגובה. לא

אדמיגיטטרזיה אלא הנהגת תנועה. אני מקבל את המושג "מצבירות עולמיות". אני רוצה להציג שמוסדות עולמיים זו לא אדמיגיטטרזיה, זו לא סכינקה, זו הנהגת תנועה. אלה הם אנשים היושבים וabochner מכנים מוסדים או שהם לנhalb או תבור. רפה הקשי הגדול של תנועת הבורדר: אבוחבר צריכים להרכיב בתוך אותן המוסדות בעלי כשרון ארగוני, אבל לא רק אלה. יש לקחת הנהגת התגובה מבין אלה הפעם ביום, המכירים את החנייך של היום.

אחד מחרובותיה, ואולי גם מכחה של תנועת

הborer, שהוא חייבת לחזור כל הזמן את הנהגת. אחות יש סכינה גדולה של הסתירות הכוחות, של השיגרה, של אנשים המדברים כל הזמן אותן הדברים. תנועת נורער דיבמית איננה יכולה לסבול דבר זה.

אחרי המוסדות העולמיים יש כלי אשר אותו

חייבים ליצור יחד עם איחוד הקיבוצים והקיבוצות - מרכז חיבובי ורוחני. בית ברל. אני מדבר על מוסד אשר שם מתחכמים ומחככים אנשי התנועה, על מקום אשר מעבידים את מחשבת התנועה, על מקום אשר שם בותחים אפשרות לאנשים שלנו לשפט לטעוד ולהתפתח. בלי כל אלה לא תהיה תנועה. תנועות כבר כמו טביב עתון. תנועות כבוד כמו סביב מרכזים רוחניים. תנועות לא כמו סביב ארగון בלבד. גם אבוחבר לא נków ע"י ארగון בלבד. אבוחבר הלבור לתנועה בכלל שימוש או תבור התשובות האמיטיות של התנועה. תשובה אמיתיות צריך לחפש במרכז רוחני עמוק. בזמנים הזה ישבו חז' מהאנשים אשר בחובץ לפועל התנועה גם

אבחן נמצאים בתקופת מעבר. הדור אשר

בושא את עול השליחות הגדולה באידופה יוצא מטוגל הפעילות. זו עובדה, ועלינו משל התפקיד להכנים דור חדש לנMRI בשליחות. זה דור אשר חי בעיקר במקה היברוני, מתלבט לבטים קשים מאד. זה הדור אשר עבר היום את תמי מסק, חיי תבואה והיום יש לו גבורות נפשית ואינטלקטואלית.

לא מספיק רק האיש מהמשק. צריך מקום בו

הוא יוכל את החביב החדש. התבואה בברזיל, באפריקה, במערב אידופה, אינה ארתה התבואה שהוא מכיר אותה. צריך לתת לו כלים להבין את התבואה החדשה והחביב החדש. צריך להתחיל להבין דור חדש בשליחות. זה בן המשק, בן הארץ ונשים של המשקים הצערירים שתפקידם לחשוד לבולה. להם ליקווים רעיונות וʐהדים עמוקים בשפה הרעוני ובשפת הרוחני. אבחן ניתן להם את הכלים. הרכבות נתן להם את הקווים הכלליים של היסטוריה יהודית ולוציולוגיה יהודית. אבחן ניתן להם את התושבה של השקפת עולם, של בעיות אגושיםות.

השליח הזה יהיה לו תפקידים קשים מאד.

היום אמי מקבל מהשליחים שבמזהם בגולה תלונות, שלא ידועו להבין אותן. השליח צריך לדבר אל החביב בגולה בשתי לשונות: מצד אחד - לפניו הניב התבוני, מצד שני - לפניו סגנון החביב, שהוא שונא. יכול לקרוות שניים מארתו המשק ישבו באותו עיר ובאותה ארץ, ושביהם יטרפו לעסוק בשני חניכים שונים. זו מלאכה קשה מאד.

התכוון של השליחות חייב להיות גלויה.

צריך להתחשב לא רק בזרים פגיטיים של ארץ, אלא בזרים כלליים של איזור. צריך לא רק להתחשב בארץ ובאזור, אלא בכל התבניות האחרונות. ובעיקר - לא פרקטיציזם. השליח לא חייב לתת לבו דין וחשבון כמה חלוצים הביא. הוא חייב לתת לבו חשבון אם הקים תבואה שבושאת את עצמה, אם הצליח להחדיר לחביב את התשובות שלו. הפרקטיציזם הארט או תבור בהרבה מקומות. אם לא נדע ללחום גדר, גדרס או תבור גם עכשו. השליח לא נמדד לפי הזמן של חייו שעה, אלא באפסוף הגדול שאבחן בוגרים תמורה שՃיבה לפתור את הבעיה של העם היהודי, כל זמן שאבחן יושבים בגולות. העקרון הוא שהוא חייב לשפט בכל ישות יהודית הקיימת טבקון. לא יכולים להיות שליטה של שליחים אמריקאים, גם לא יכולה להיות היהדות

רודסיה בלי שליח, גם לא גדרניה בלי שליח - אם אבחן רוצים לחת את הפטרין
לשם היהודי ולהגיד לו: הפטרין שלך פה בארץ!

כמה מלים על מדריכי המכון, שזה

המכשיר השני ביחסיות, אולי גם הראשון ביחסיות. תבורתנו כווער חלוצית יט
לה מוגעת אחת - זו העלייה שמוריה כל שנה ונסנה את הקדרים הטובים שלה.
איש צובר נסיוון, נעשה מזכיר טוב ועובד שבתיים. לאחר שהוא צובר שנתיים -
הוא הוילך. התנועה בשארת שוב פעם ללא אדם מתאים. הארכיטים שלו, חוסר התכוון,
שלבו, הבזיות שעה לפניו לפניהן הביאו ותבו לרוקן את השכבה הבוגרת של התבואה,
במעט שלא יראה מהכל בכל הארץ. קרה פגץ' במשק? כתבו: שילחו את
הגרעין כבר. הגרעין יצא המדריך, והתנועה בשארה ללא מדריכים מנוסים.

אני שואל את עצמי האם הכינורו את

הכליים בטוקום לחינוך מדריך נאמן, לחיבור מחייב תבואה? - לא עשיבו את זה.
גם המכון למדריכי חוויל איננו מתאים יותר. הוא עוזב לפיקודון שבローン
כבר 10 שנים. הוא איננו בודק את ההתקחות בתבואה. לא יזכיר את הכלים
לעת לו כדי שהוא יוכל להיות לא רק מדריך אלא גם מחייב. המצב של התבואה
דורש שאבחן כיצד פה בארץ מדריכים שבאים מהתבואה, על מנת שלא יהיה
תלויים בתבואה. המדריך יהיה לנושא החינוכי של התבואה, תנועה עצמאית שלא
תלויה במכתבים של המזכירות העולמית כדי לדעת מה לעשות. אבחן צדיכים
לייזור תבואה בעלת גוש עצמאי, שהליך הוא צור, מדריך ומכוון לה.

מלים אחדות על תכניות הדרכה. אצנו

מושרט יותר מדי הסטוטט בין המושג הדרכה ותכנית פעולה. אפי מתכוון לתוכנית
הדרכה. אני מתכוון לתוכניות הדרכה ~~שיכתנו~~ לשלה, למדריך, לבוגר את החומר
שבו ימצא את ההשכמה של התבואה, את ההשכמה על בעיות הציידות, את הספרות
העברית, את התרבות העברית, את בעיות הסוציאליות ועוד. לא בזורה ראשי
פרקם, אלא ביוון מחשבה. יש לנו בשטח הזה קצת נסיוון. אם התבואה כולה
ماוחדת - ישנה אפשרות לעשות את זה. בזורה ניזור את אחד הכלים המרכיבים כדי
לעשנות.

האותוד שלו היה הכרחי. אף אחד מانبוי

לא היה לו בחפשרות לעשות סום עבודה רצינית, לא אב"ח, לא חבורנים, לא דרור
ולא השומר הצער. אבחן ב-10 השבים האחרוניות מטעקים בסיסם ות, בשיגרה,
לא בתבונן, לא בעבודה יסודית. לנוין אמר פעם, כאשר עוברים מעשרות למלרונים
מתחלת פוליטיקה רצינית. כאשר צוברים מ-5 אלפיים ל-30 אלף מתחילה תבואה

בוגעד רצינית. בלי זה אין כח. לא עשייבו בכלל שאיבנו יודעים, אלא בכלל

שא י אפשר להוציא מבית העמק אנטים. אם עד היום לא עשיינו את העבודה, אני מוקה שעכשו נוכל לעשות אותה. אם האחד לא היה יוצא בכלל שగירנות של אנשים ובכלל השקפות דמיון, הוא היה יוצא בכלל שתכונותיו היו נשברות בזיה. מי שעופד חז' שבזיה, יודע את אי היכולת האירומת שיש לבו כאשר החביב מבקש מהו שאיבנו יכולים לעוזר. זו התוצאה של תכונותיו נורא קטנות.

אנחנו רואים לחנך את החביב לחיות

באرض. הארץ איננה מקום אידאלי שם הכל טוב, הכל יפה והכל טהור לפה הטעינה.

היום חביבים לחנך לא לאرض מפני שהעליה רוצה שהיא תהייה, לחברו חביבים לחנך כמו שהיא היום, עם כל שלובותיה, עם כל יתרונותיה. ובמראך הארץ הדעת יושב בן הארץ. כשהוא ייכב את דמותו – הוא ייכב את דמותה של הארץ. לחברו חביבים להכיד את המזיאות

האנושית והארצית. אנחנו חביבים להכיד את בן הארץ כמו שהוא. לחברו חביבים לבנות במשותף גשר, שעליו בונה משותף את הארץ. בן הארץ בשותפות אונדו, בכלל שאנחנו רואים בשותפות יחד איתו לבנות את הארץ. התבעה חייבות ליזור כלים לשיטות פוליה עמוק בין התבעה בארץ ובגולה, בין התבעה העולמית והישראלית.

לא כל כך קשה להבין את המזיאות מה

באرض. צריך למצוותם את הכלים איך לשנות אותה. לחברו חביבים בתקווה קשה בארץ. יש עיקיפות מהחוליות. יכול להיות שאנשים אשר התעסקו 40 שנה בחוליות עליים טנה. אפשר היום להרוויח כסף בקלות, בעיקר כשהוא לא שלבו. זה חלק אינטגרלי לא של ההשקפה של העם היהודי, אלא של ההשקפה של כל העולם. המוטרות וגם התוצאה של שתי מלחמות עולם יודרים היום בארץ תנים קשים מאד. ראת המזיאות הזאת אנחנו חביבים להבין, ולהבין את החביב היישראלי בתוכה. אין לנו אל החביב היישראלי בטרכיות ולא להטה ובן על גישתו לחוליות אבחון חביבים להבין אותו במציאות הצעת, שום לחברו ?צרבו. כאשר בבין אותו – ננסה יחד איתו ליזור את הכלים כדי לעשות את העולם של המחר בארץ הזאת ?חוץ

שוב.

תפקידנו להחזיר קצר את הטוווי משקל

בין עבודה בתבעה בארץ ועבודה בתבעה העולמית. המפרים של התבעה

הישראלית גדו לים מוד, קוסמים מאד. את ההרגשה של עבודה פרדיה ועטקה רואים

מיד. בוגלע זה אבחן קצת צאנו משילו ת משקל. המtan וורבנור קצת מהטפרים
הגדולים והזונחו את הפעולה בגולה.

אבחן לא חיכים היום בתקופה של
בראשית. לא אבחן מקימים את הקיבוץ. לא אבחן נעשה את התדרות. לא אבחן
נקים את המדיננה. זה היה המבוּך הבהיר אשר להייב את הדמיון של התבואה
הו ירופה ית וארטיקית. זה איננו. זה הטעמאם לערכיהם שישנם במציאות הקיימת,
אשר דורשים כלים הרבה יותר חזקים מאשר היו אי פעם. היות ואם איננה
המתלהבות של הדמיון ובזה קשה לכוון את ההגיוון והascal, כדי למצוא כלים
מהאיים. אבחן צרכיים תברואה שתדרושים הרבה סובלנות ומחשבה, אבל היא
תצריך להתחזק למשמעות ולביישוע. אבחן בצריך לדעת להשתמש בכלים חזקים
ממד. אני מוקוה שנצליח לעשות זאת מיד, היות ואבחן כבר עפשיו ברגע הנכון,
או לי כבר עברנו את הרוג הנכון.

אם בכונה המכנית הזאת, אבחן בוכל

לבנדות את הגדר שעליו בלבד לא יחוּד התבואה הקיבוצית ולא יחוּד מעמד הפעלים
הערבי.

(אחריו דברי ברוד גאל)